



Arrest

nr. 154 175 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De verzoekers nemen op 30 maart 2012 kennis van deze beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

P(...), L(...)

Geboren te (...) op (...)

+ echtgenote P(...), A(...)

Geboren te (...) op (...)

+ kind (minderjarig) P(...), D(...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van arts-adviseur d.d. 14.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.11.2011 en hen ter kennis gebracht op 25.11.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben een synthesesemorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie *“behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)”*.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het 'belang' wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de tweede verzoekster, samen met de eerste verzoeker op 18 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer op 14 maart 2012 een advies overmaakte aangaande de medische problematiek van de tweede verzoekster. De gemachtigde neemt de conclusie van dit advies over dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zodat hij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de thans bestreden beslissing is genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op de medische problematiek van de tweede verzoekster, doch niet van de eerste verzoeker. De eerste verzoeker heeft immers in het kader van deze aanvraag voor hemzelf geen medische attesten noch enig standaard medisch attest in de zin van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet voorgelegd.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle

nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 18 november 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en standaard medische getuigschriften werden overgemaakt met betrekking tot de tweede verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de genoemde verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de eerste verzoeker. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag niet steunt op de medische toestand van de van de eerste verzoeker.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de eerste verzoeker geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen. Aangezien deze verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan hij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en wettig belang van de eerste verzoeker. Opdat deze verzoeker een persoonlijk belang bij het beroep zou kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hem persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het persoonlijk en wettig belang van de eerste verzoeker, stelt de advocaat van de verzoekers zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Nu niet is aangetoond dat de eerste verzoeker onder het toepassingsgebied kan vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan deze verzoeker geen persoonlijk belang laten gelden bij de vernietiging van de negatieve beslissing ter zake. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de tweede verzoekster gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard - kan aan de eerste verzoeker geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel verschaffen. Deze verzoeker kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan hij niet aannemelijk maakt dat deze hem toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De eerste verzoeker toont niet aan op welke wijze het beroep tot vernietiging van de bestreden beslissing hem een persoonlijk voordeel verschaft.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoeker.

Het beroep wordt dan ook enkel verder onderzocht in de mate dat het is ingediend door de tweede verzoekster, hierna ‘de verzoekster’ genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt uiteengezet, waarbij tevens wordt gerepliceerd op het verweer in de nota met opmerkingen:

“De bestreden beslissing is gemotiveerd op grond van de bepaling uit het artikel 9ter, §3, 4°, dat luidt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”

In de memorie van toelichting bij deze wijziging kan gelezen worden:

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.”

(eigen onderstreping)

(zie stuk 3, bladzijde 4)

Deze toelichting maakt duidelijk dat ook de ambtenaar-geneesheer zijn beslissing, waarbij hij stelt dat de ziekte kennelijk niet voldoende ernstig is (met verwijzing naar de §1, eerste lid van het artikel 9), moet motiveren, en meer bepaald minstens volgende elementen moet bespreken:

- De reden waarom de ziekte volgens hem een manifest gebrek aan ernst vertoont
- De geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen

Ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waardoor tegenpartij gebonden is, vereisen dat elke beslissing correct gemotiveerd wordt.

De wet kent weliswaar een zekere autoriteit toe aan de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of de ziekte al dan niet ernstig genoeg is, doch dit betekent niet dat deze ambtenaar-geneesheer ontheven is van de verplichting om zijn beslissing afdoende te motiveren. Evenmin kan de tegenpartij zich met betrekking tot haar motiveringplicht vergenoegen met de verwijzing van een niet-gemotiveerd advies van de ambtenaar-geneesheer.

De Raad kan zich weliswaar niet in de plaats stellen van het bestuur, doch heeft wel de bevoegdheid om na te gaan of de tegenpartij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij deze juist heeft beoordeeld. Dit is inderdaad vaste rechtspraak van Uw Raad:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). (74492 31.01.2012)”

(citaat uit arresten met nummer 74492 en 74497, beiden van 31.01.2012).

In casu moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet pertinent is gemotiveerd. Zo wordt niet uiteengezet waarom de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont, en wordt ook geen rekening gehouden met verzoeksters onmogelijkheid om zich te verplaatsen.

Het artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt met betrekking tot de ernst dus dat één van volgende voorwaarden moet aanwezig zijn:

1. De ziekte houdt een reëel risico in voor zijn leven
2. De ziekte houdt een reëel risico in voor zijn fysieke integriteit
3. De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Aangezien uit het bij de verblijfsaanvraag gevoegde verzoekschrift niet blijkt dat de ziekte van verzoekster levensbedreigend zou zijn of een gevaar zou vormen voor haar fysieke integriteit, moet door

de tegenpartij worden geëvalueerd of de ziekte een gevaar inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien in haar land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden zou zijn.

In casu gaat het zoals gesteld om een psychische problematiek, waarbij verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, met depressie, hallucinaties. Ze wordt als “randpsychotisch” omschreven en de behandelende arts stelt letterlijk dat het om een “ernstige ziekte-toestand gaat”.

De ambtenaar-geneesheer beweert dan weer in zijn advies van 14.03.2012 dat de ziekte kennelijk niet voldoet aan het eerste lid van art. 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet omdat de aandoening niet levensbedreigend is. Hij stelt dat “volgens de vaste rechtspraak van het EHRM” het artikel 3 EVRM vereist dat het gaat om “een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte”

Verzoeker stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer op die manier het artikel 9ter, §1, lid 1 op beperkende wijze interpreteert, zonder daarvoor steun te vinden in deze bepaling. Immers somt deze bepaling niet alleen levensbedreigende ziektes op, maar ook ziektes die een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland. In feite stelt de ambtenaar-geneesheer, en met hem de bestreden beslissing, dat enkel de levensbedreigende ziekte gelijk staat aan een vernederende of onmenselijke behandeling. Op die manier hebben de tweede en de derde voorwaarde uit deze bepaling (hierboven opgesomd) geen enkele toegevoegde waarde. Deze lezing is dan ook niet te weerhouden.

Verzoekers stelden voorts in het verzoekschrift dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet kan worden afgeleid dat psychische aandoeningen geen onmenselijke of vernederende behandeling zouden kunnen uitmaken in de zin van het artikel 3 EVRM.

.....

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat aan artikel 9ter Vreemdelingenwet “een inhoud (dient) te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens opens artikel 3 EVRM.

Met verwijzing naar de arresten D / Verenigd Koninkrijk (EHRM 02.05.1997, nr. 30240/96) en N / Verenigd Koninkrijk (EHRM 27.05.2008, nr. 265.855) wordt door verweerder geconcludeerd dat voor de toepassing van het artikel 9ter Vreemdelingenwet sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte.

Verweerder meent dan ook dat de bestreden beslissing terecht genomen werd, aangezien er sprake moet zijn van een direct levensbedreigende ziekte en/of een kritieke gezondheidstoestand.

.....

Intussen lijkt de discussie over de graad van ernst van de aandoening die een verzoekende partij inroept, definitief te zijn beslecht. Verzoekers verwijzen terzake naar de arresten van de Algemene Vergadering van Uw Raad van 12.12.2014 met nummers 135.035, 135.037, 135.038, 153.039 en 135.041), waarin voor recht gezegd werd dat het artikel 9ter Vreemdelingenwet wel degelijk meerdere hypothesen omvat: “enerzijds is er het geval van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoewel ook in deze laatste hypothese een zekere vorm van ernst vereist is, staat ze los van en gaat ze verder dan het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die beperkt is tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”. (citaat uit het bericht op de website van Uw Raad n.a.v. deze arresten van de Algemene Vergadering).

In de thans bestreden beslissing beperkt verweerder dus ten onrechte het toepassingsgebied van het artikel 9ter Vreemdelingenwet tot de rechtspraak op grond van het artikel 3 EVRM, en houdt verweerder voor dat het artikel 9ter Vreemdelingenwet enkel in de eerste hierboven beschreven hypothese toepassing kan vinden.

Deze stelling gaat dus in tegen de rechtspraak van Uw Raad, die bovendien ook bevestiging vindt in de arresten van de Raad van State van 19.06.2013 en 28.11.2013.”

De verzoekster voert de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt dat artikel 9ter, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet ten onrechte op beperkende wijze wordt geïnterpreteerd terwijl deze bepaling niet alleen levensbedreigende ziektes betreft maar ook ziektes die een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland. De verzoekster meent dat de beoordeling in het advies van de ambtenaar-geneesheer er op neer komt dat enkel de levensbedreigende ziekte in aanmerking wordt genomen, zodat de tweede en de derde voorwaarde uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overbodig worden, hetgeen niet kan worden weerhouden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...]”

In de thans voorliggende zaak verklaarde de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partijen onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet op grond dat de ziekte van de verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 14 maart 2012 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.11.2011.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven psychiatrische klachten kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekster overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard “indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Deze laatste bepaling houdt verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (*cfr.* RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (*cfr.* RvS 19 juni 2013, nr. 223 961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Aangaande de vraag of de ziekte van de verzoekster partij een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

Evenwel wordt noch in de bestreden beslissing, noch in het daaraan ten grondslag liggende advies van de ambtenaar-geneesheer, geoordeeld en gemotiveerd omtrent de vraag of de ziekte waaraan de verzoekster lijdt een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Uit het hierboven vermeld advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat enkel werd nagegaan of er een acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan (*“direct levensbedreigende aandoeningen”* en de kritieke gezondheidstoestand). Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Niettemin concludeert de ambtenaar-geneesheer op rechtstreekse wijze uit het gegeven dat er geen direct levensbedreigende aandoeningen voorliggen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan (het hele toepassingsgebied van) artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dus met inbegrip van de situatie van de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoeksters land van herkomst of het land waar zij verblijft. Een dergelijke partiële beoordeling van de aanvraag volstaat niet in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de verwijzing in de nota met opmerkingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit alles niet toelaat om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof - meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte - de toepassing van het gehele artikel 9ter van de vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing ervan. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing steunt aldus op een deductie van de ambtenaar-geneesheer, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE